

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 7, Nummer 4
oktober-november-december 2001
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Kerstwensen	2
Uit de brieven van Inge	3
Een oproep	7
Van de praktijk naar de theorie	8
Verder studeren	10
Once de febrero y Espejo	11
Praktische informatie	12

Kerstwensen...

Een zalig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar voor allemaal, Het is weer zover : december, feestmaand, familiemaand, geschenkenmaand, kerstmaand... en hier vooral de maand waarin de verschillen tussen arm en rijk nog veel groter en duidelijker zijn dan op andere momenten van het jaar... Op de hoeken van de straten lopen tientallen kinderen, dikwijls met papieren engelvleugelkes op hun rug "om hun kerstmis te vragen"... Ook worden vele mensen met een handicap uit hun huizen gehaald en tentoongesteld op de kruispunten... hopen om door wat medelijden op te wekken wat centavos troost te krijgen...

En deze maand wordt hier in Ecuador ook echt niet veel gewerkt . Begin december zijn er de feesten van Quito die zo ongeveer een week duren. De stad staat dan op haar kop door optochten , festivals, danspartijen ... en daarna begint men met de programma's en feestactiviteiten rond Kerstmis en nieuwjaar...En voor ons kindjes, die toch ook halfbelgskes zijn, mogen we de Sint niet vergeten...

Sarah heeft deze maand welgeteld tien dagen school... en toch mogen..., moeten... we daarvoor ook diezelfde 135 dollar, ongeveer 6.500 bef, betalen... Dat is elke maand het schoolgeld ... voor het tweede kleuterklasje. En dan moeten jullie weten dat we zeker niet de duurste, sjiekste, meest in het oog springende school van Quito gekozen hebben... Neen, we kozen voor een gemiddelde, weliswaar privéschool. Het staatsonderwijs hier is echt om bij te wenen : heel lage eisen aan de kinderen, geen of weinig programma's, geen eindtermen, weinig discipline, veel stakingen... en ook niet gratis alhoewel het zo noemt... De school waar Sarah nu naar toe gaat, is een school waar wel gewerkt wordt aan waarden, eigen verantwoordelijkheid en discipline... We zijn heel tevreden over die school, maar het prijskaartje dat eraan vasthangt, doet ons dan toch heel dikwijls ongemakkelijk voelen : hebben niet alle kinderen recht op goed onderwijs ? Waarom moet het zoveel kosten ? En vooral, hoe leren we onze kinderen ermee omgaan dat ze hun eigen neefjes en nichtjes, die allemaal in het staatsonderwijs zitten, even graag blijven zien als nu het geval is... ?

Het zijn moeilijke en vervelende vragen waar

we dagdagelijks mee geconfronteerd worden, want het gaat niet alleen over de school. Het gaat ook over het huis en de auto, en over de dokter in het staatsgezondheidscentrum die de mensen uitkaffert terwijl die van de privekliniek vriendelijk is, en ook over het feit of naar je geluisterd wordt of niet, of je iemand bent of dan wel gewoon tot die grijze massa van 70 procent van de ecuadoranen behoort die onder de armoedegrens leven en dus al hun tijd besteden aan "overleven"... Het gaat eigenlijk over alles... We weten geen antwoord op deze vragen en voelen er ons telkens ongemakkelijk bij. Nochtans zijn we er tegelijkertijd 100 procent van overtuigd dat het mooiste en meest waardevolle dat we kunnen meegeven aan onze kinderen hun opvoeding en onderwijs zijn...

We weten het antwoord op die vele vragen niet, maar we proberen toch in ons dagdagelijkse leven dat onderscheid tussen arm en rijk weg te vlakken door gewoon gelijk te zijn voor iedereen : onze deur staat open voor iedereen gelijk, wat we weten delen we met iedereen (er is geen gereserveerde informatie zoals in "hoge" kringen wel bestaat), en we hopen dat onze kinderen later dat ook zullen doen, en samen met gelijk wie kunnen we genieten van lekker en fijn eten of in verwondering staan voor iets moois...

Het doet me denken aan de tekst van de mensenrechten : "Ieder mens,... ieder... mens, heeft recht op onderwijs, identiteit en erkenning, cultuur... Het lijken misschien niet de eerste basisbehoeften van een mens, want die zijn wellicht voor de meesten voeding en huisvesting, kleding en gezondheidszorg... En toch ... het zijn ook basisbehoeften.. Wie zei ook al weer : "een mens leeft niet van brood alleen..." De wereld zit toch zo krom en scheef in elkaar...

Nu, jullie moeten niet denken dat ik in een pessimistische bui zit hoor, ik vertel gewoon maar wat er in ons omgaat... en hoe we proberen om te gaan met wat we niet kunnen begrijpen... Het is maar best gewoon het kerststalleke uit te halen en ernaar te kijken met een kaarske erbij... misschien is dat genoeg om veel te begrijpen...

Een zalig kerstfeest van ons allemaal...

Inge, Saulo, Sarah, Lieneke en Elisa.
Zambiza 5 december 2001

Uit De Brieven Van Inge (I)

Maandag 10 september

Een klein weekverslagske in de haast want we zijn net uit een verplicht vakantieweek-end weer met ons voeten op de grond be-land....een grote camion heeft in een naburig dorp enkele elektriciteitsplan omver gere-den en....grote schade....en het hele weekend geen elektriciteit....

We zijn gisteren dan maar naar de warmwa-terbaden van Papallacta gereden en de gast-jes hebben er honderduit van geno-ten....Daarna vonden we nog een heel goed en echt volks restaurantje, meer dan een hou-ten barak was het wel niet, maar de mensen waren er heel vriendelijk en het eten was op en top lekker.....

Jullie hebben al gelezen dat ik met Inès, onze studente orthopedagogie uit België die hier stage loopt, naar Fabricio ben gegaan: we hebben zijn oude helm als herinnering meegenomen naar het centrum....

Ze is ook al twee dagen meegegaan naar de consultatie en is toch al onder de indruk bij de vele miserie die ze hier aantreft. Maar vorige week trok ze ook mee naar de markt in Quito. Daar werkt ook een vrouw die een kindje van haar gewoon heeft laten wegwij-nen en sterven van de honger: ze kon zoge-zegd niet voor hem zorgen. Nu heeft ze weer een kindje waar we echt elke veertien dagen naar vragen en controleren hoe het ermee gaat....Het kind is nu bijna één jaar oud én....hij was ook mee naar de markt en zat in een kastje onder het kookfornuis van haar eetstandjestel u voor!!!! Maandag moet ze met dat kind naar de consultatie komen en we plaatsen dat kind gedurende de dag toch in het kinderdagverblijf....Haar twee dochters van 10 en 12 gaan ook niet naar school....die zullen dan bij ons naar de avondschool komen. Amaai, nog maar een historie bij de rest....

Zaterdag 15 september

Maandag aanstaande zijn ongeveer alle va-kanties voorbij en iedereen gaat weer aan de slag...Ook in Taporí breekt de echte drukte weer los. Maandagnamiddag vergade-ren we met het personeel. We beginnen met een minpunt. We hadden in het centrum een

heel goeie en lieve logopediste die bij veel van de kinderen uit het dagcentrum de tong losgekregen had. Vorige week komt ze mij zeggen dat ze een beurs heeft gekregen om voor een jaar onder de vorm van betaald werk in de USA te gaan werken. Ik kon na-tuurlijk niet zeggen dat ze hier moest blij-ven....Zo hebben we nog maar eens het be-wijs dat goeie Ecuadoriaanse werkkrachten het land ontvluchten....En we kunnen ze geen ongelijk geven want de kansen om hier op een eerlijke manier verder te geraken zijn heel klein....Dus...Inge mag weer op stap op zoek naar een nieuwe logopediste....

Zondag 21 oktober

De voorbije week zelf is met de patiënten en andere activiteiten goed geweest. De mensen waren allemaal content. Woensdag hadden we viering van de 17de oktober, de internationale dag van het verzet tegen de armoede. We organiseerden met Franklin, de psycholoog, een heel succesvolle motiva-tievoormiddag over het thema met zestig leerlingen van het tweede middelbaar van het college van Pomasqui, echt heel goed. Iedereen, wijzelf, de leerlingen en de leer-krachten hebben daar echt veel aan gehad.

's Middags zijn we gaan eten. Ik-zelf, Franklin, Inès en een jongen die Franklin geholpen had in het college en ook nog twee kinderen die veel bij ons ko-men. Hun moeder is enige tijd geleden ge-storven, hun vader is alcoholieker, en zij leven eigenlijk meer op straat dan thuis. Beiden zijn schoenpoetsers en lijmsnui-vers... met bij de oudste reeds echte gevolgen in de hersenen... Maar het was een mooi mid-dagmaal, waar we veel gelachen en verteld hebben...

In de namiddag hadden we het feest in het park van Pomasqui, met wel 150 kinderen, waaronder ook vijftien van Zambiza, en met ongeveer dertig ouders van ons meest arme families. Alles stond in het teken van de armoede. We hebben aerobics gedaan, en een rare marathon waar niet de eerste won maar wel diegene die meest hielp met de kleintjes en met enkele gehandicapte kinde-ren. Daarna vertelden we twee verhalen en versierden we een boom met blaadjes van

Uit De Brieven Van Inge (2)

papier en met de boodschappen op...Daarna was er de maaltijd met het eten dat de mensen zelf hadden meegebracht en onder elkaar hebben verdeeld ... Iedereen was content en de ogen van de mensen blonken,... gewoon omdat er rekening gehouden werd met hen en zij als eersten uitgenodigd waren en omdat ze mochten zijn zoals ze waren en ook het woord mochten nemen... Het was een mooi feest... reden om blij te zijn...

Zaterdag 3 november

Allerzielen is hier een feestdag, dus waren we gisteren thuis.

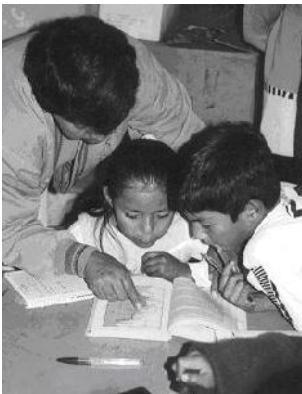
Het heeft wel deugd gedaan. We hebben op het gemak wat gekookt, geschreven, gelezen en vooral "colada morada" gemaakt : een soort maïzenapap, maar wel heel lekker, op basis van veenbessen, braambessen, naranjilla, ananas, babaco en aardbeien, en daarbij ook nog veel kruiden... : Echt lekker, en het is een traditie van hier om dat rond Allerzielen te maken omwille van zijn paarse kleur. De gastjes zijn er verzot op .Inès vond het ook lekker. Daarnaast wordt er op die dag ook nog overal brood gebakken en Moeder Olga bakte brood samen met wel tien kleinkinderen, waaronder Sarah en Lienneke. Sarah is er de hele dag mee bezig geweest en heeft mooie popjes en andere figuurtjes in deeg gemaakt en ze was zo trots met haar resultaat... en het was nog lekker ook. Ik denk dat ze wel 150 broodjes gebakken hebben... Het was een mooie en rustige dag...

Maar ik was net aan het schrijven dat we ook gewerkt hebben deze week : Vooral het medische werk vulde praktisch mijn volledige tijd.

Er kwam dinsdag een nieuw kindje van vijf jaar oud.De moeder, die zelf nu nog maar twintig is, had de vraag of we niet konden helpen omdat het kindje doof is... Naar haar zeggen was ze maar twee maal naar het ziekenhuis gegaan, de eerste keer in Guayaquil waar ze vandaan komt, toen het kind een jaar oud was. Daar wisten ze toen nog niet dat het doof was. Ze liet nazien omwille van een cataract in het linkeroog, en daar hebben ze niets verder onderzocht en ook

niet geopereerd omdat het te duur was en er almaar stakingen waren. Toen het drie jaar was en ze hier in Quito woonden en door hadden dat hij niet hoorde, nam ze hem mee naar de neus-keel- en oordienst waar ze haar inderdaad bevestigden dat hij doof was en dat ze hem hoorapparaatjes moesten kopen:prijsofferte kreeg ze gratis maar liefst 950 USD.Toen die mama zei dat ze dat niet kon betalen, was het enige antwoord van de dokter dat dat zijn probleem niet was en dat ze maar met de therapie en begeleiding en revalidatie konden beginnen als hij zijn gehoorapparaatjes had... : de pure harde werkelijkheid van hier... Ondertussen zijn we weer twee jaar verder en komt die madam nu naar ons toe... : We hebben dus veel gevraagd, heel de historie met voorgeschiedenis en al volledig samengesteld, het kindje ook goed onderzocht en we kwamen tot de conclusie dat het om het congenitaal rubellasyndroom ging.We vonden op de koop toe nog een serieus hartgeruis waar die moeder niets van wist... Ge zult nu voorzeker denken dat ik aan het overdrijven ben... maar het is pure werkelijkheid... Ik kon het bijna niet geloven dat er nu echt geen enkele dokter is geweest die die mensen serieus had genomen en de moeite had gedaan om dat kind ne keer goed te onderzoeken... Ik was echt ontgoocheld maar ik mag natuurlijk niet veralgemenen... maar dergelijke desinteresse binnen een beroep waar het meegaan met de mensen, iets goed willen doen, iets echt tot op de draad napluizen en zoeken wat er gaande is en dan ook nog het beste voor dat patiëntje voorschrijven en begeleiden toch het allereerste is, daar heb ik het moeilijk mee

Nu goed, we hebben dus veel tijd gegeven aan die mevrouw in die consultatie en geprobeerd alles goed uit te leggen en een goed behandelingsschema uit te werken waar we eigenlijk van nul beginnen : oftalmologie met hoogst waarschijnlijk een operatie in het verschiet voor dat cataract, orl en audiometria en eventueel hoorapparaatjes en dan op zoek naar goede revalidatie, liefst geïntegreerd in het gewoon onderwijs want voor dat kind zou dat het beste zijn, en dan ook nog cardiologie op zoek naar de reden en

Zambiza, het bibliotheekje: eerst onder begeleiding huiswerk maken twee kinderen die het geluk hadden in de voormiddag naar school "te mogen". Zij dragen nog het verplichte uniform.

Uit De Brieven Van Inge (3)

eventuele behandeling van dat hartgeruis... : een hele boterham.. en dat terwijl het kind al vijf jaar oud is... Ge zoudt er ne keer van zuchten.

Deze week ook nog andere gehandicapte kindjes over de vloer gehad : een kindje van twee maanden oud, wel prematuur geboren waarbij zuurstof werd toegediend... maar nu glimlacht het kindje nog altijd niet en volgt helemaal niets en fixeert ook niets, dus hoogst waarschijnlijk met serieuze gezichtsproblemen, dus ook maar doorverwezen.

En dan is er nog Daisy, dat kindje dat nu acht jaar oud is en op driejarige leeftijd een auto-ongeval had waardoor ze verlamd en incontinent is. Bij dat meisje was het een gewone controle met aandacht voor misvormingen in de rug en doorzitwonden maar het viel allemaal nog mee...

En dan de rest nog : Sandra is ook gekomen, dat meisje van 13 jaar dat een kindje heeft. Eerst kwam haar stiefmoeder: ze was echt wanhopig omdat ze niet meer weet wat ze met haar moet doen. B bij het minste probleemke of discussie of vraag om iets te doen in het huishouden of om de kleren van dat baby'tje te wassen, pakt ze gewoon haar kind op en verdwijnt ze... niet zo voor een uurke,... maar wel voor dagen, waarbij ze gewoon buiten in de struiken slaapt. Ze dreigt er nu ook mee om haar kind gewoon in een kartonnen doos te steken en ergens achter te laten en vondeling te leggen of het cadeau te doen aan iemand... Sandra kwam dan zelf op de consultatie en toen ik vroeg hoe het thuis en met haar kindje gaat was er ogenschijnlijk niets aan de hand... want alles was goed... : Dus een serieuze boterham voor onze psycholoog Franklin... Sandra, product van de eigen miserie en kopie van wat haar vader en moeder waren....??? En wat kunnen wij eraan doen?... En ge moet nog weten dat de reden van de consultatie bij mij familieplanning was... want ze zit weeral bij andere jongens en mannen... zodat ze hoogst waarschijnlijk binnen hier en twee jaar nog een kleintje op de wereld zal zetten. Help... ik weet soms echt niet meer wat te doen...

En weet je wie er ook weer in verwachting

is: Sandra Chacan, die vroeger nog in het winkeltje gewerkt heeft. Ze kwam op controle..., gelukkig kennen we ze al goed, en vertrouwt ze ons ook... Toen ze op de onderzoekstafel lag, zag ik dat ze nog lichte resten van twee blauwe ogen had... Toen ik er naar vroeg,... tranen en stilte... en toch enkele woorden... en dan toch nog... dat ze haar man wel graag ziet en dat het toch al meer dan een jaar geleden was dat hij haar nog eens geslagen had...

En Inge dan???? Eens goed ademen, eens goed zuchten ... en dan toch weer zo goed en zo kwaad als het kan voortdoen: de mensen een plek bieden waar ze tot rust kunnen komen, waar ze ons mogen vertrouwen en we hen hun eigenwaarde weergeven, zodat ze zelf weer recht kunnen en vooruit geraken... En we doen het graag en zien ook dat de mensen graag komen... en daarmee kunnen we weer voortdoen...

Zondag 11 november

In Pomasqui blijven voor het moment de kindjes met handicap veel van mijn aandacht en tijd vragen . Ik heb nu een grote fiche, zes bladzijden, overgenomen uit Dominiek Savio in Gits - een meeplukkertje uit mijn "studiedagen" tijdens mijn vakantie in juli-augustus II.- en die vertaald en aangepast naar de Pomasqui-realiteit. Ze bevat echt enorm veel gegevens: medisch, sociaal, familiaal, voorgeschiedenis, medicatie.... De volledige consultatie met zo'n fiche duurt wel een uur en een half maar het is van onschatbare waarde en vooral heel logisch en praktisch en maakt duidelijk welk behandelingsplan we zullen volgen met het kind... We zijn nu dus mee bezig met dat bij te werken, en echt waar, puur medisch gezien blijft het zo interessant voor mij.

Deze week zijn ook twee nieuwe mensen bijgekomen in het personeel : een logopediste ter vervanging van Elba die reeds zes maanden bij ons werkte en haar werk ongeloflijk goed deed, maar nu de eenmalige kans kreeg om één jaar in de USA ter werken en die ook aanpakte. Zij komt wel in september terug, maar ondertussen mogen we toch niet zonder logopedie blijven. En

Uit De Brieven Van Inge (slot)

daarnaast komt er nu ook voor zes uur per week een kleuterleidster die echter enorm veel ervaring heeft bij het werken met kleine gehandicapte kinderen. Zij werd aangeprezen door een instelling van een Fransman met wie we vlot contact hebben voor alles wat met handicap te maken heeft. Ze komt nu binnen twee weken om te werken in de vroegbegeleiding van kinderen die nog niet naar het dagcentrum kunnen komen omwille van hun leeftijd of ontwikkelingsstadium... Er wordt dus gewerkt in Pomasqui... en het gaat goed...

Zondag 18 november

In Pomasqui was het, voor de verandering weer heel druk deze week, met als uitschietters de vaccinatiecampagne voor de hepatitis die in epidemie is.

Er kwam ook nog een jong moederke, 18 jaar en veertien dagen terug bevallen van haar tweede kindje. Ze is plots op consultatie gekomen met hoge koorts en heel felle hoofdpijn. Ikzelf en ook in de materniteit dachten eerst aan een hersenvliesontsteking, maar gelukkig ging het uiteindelijk om een baarmoederontsteking die nu onder controle is. Het was echt nogal verschieten toen ze op de consultatie kwam, echt grauwgrijs van kleur en met een hoofdpijn die niet te beschrijven is... Nu, gelukkig is ze ook weer aan de beterhand.

Zondag 25 november

(om het "wel en wee" af te sluiten eens iets anders....maar het is echt gebeurd.....)

Inderdaad : 25 november 2001: **volkstelling** in Ecuador... Het had evengoed 25 december van het jaar 0 kunnen geweest zijn, want behalve de volksverhuizing naar Betlehem en ieder zijn geboortedorp, is het hier hier ongeveer hetzelfde. Vandaag worden alle gezinnen in heel Ecuador (zal wel waar zijn zeker... ??!!) door studenten van het laatste jaar middelbaar onderwijs bezocht. Ze enquêteren en vullen in: met hoeveel ecuadoranen en buitenlanders we hier nu wel zijn (iedereen, ook toeristen worden onder-vraagd...), hoeveel ecuadoranen er nu geëmi-

greerd zijn. Ze bevragen: over ons beroep, leeftijd, inkomen, woning (hoeveel kamers er zijn, of we water-electriciteit-riolering hebben -we hebben de aansluiting wel, maar we mogen niet vermelden hoeveel keer we geen water of elektriciteit hebben...), en nog veel andere vragen meer... "tot meerder eer en glorie van ons vaderland" (dat zeggen Saulo en Sarah alleszins...) want naar de regering en alle officiële instanties zeggen, zullen al deze gegevens van nut zijn om te zien hoe "rijk"... of is het hoe "arm" dit landje wel is, om te zien waar ze nieuwe belastingen kunnen heffen (dat zeg ik...), en om nieuwe sociale projecten te kunnen ontwikkelen naargelang de nieuwe armoedelandkaart van Ecuador (zeggen ze maar ik geloof ze toch niet meer...)... Nu, in alle geval is het dus vandaag volkstelling en opdat dat goed zou verlopen, zijn er een aantal maatregelen en urgentiewetten van toepassing sinds gisteren om 12.00 uur tot vanavond om 18.00 uur. Verschiet niet, want het is erger dan dat er verkiezingen zijn of dat er oorlog zal uitbreken : sinds gisterenmiddag mag er absoluut geen alcohol meer verkocht worden en ook niets gedronken worden. Wie zat op straat gevonden wordt, vliegt voor dertig dagen in het cachot... (daar zal er zeker overbevolking zijn de komende dagen...). En sinds vanmorgen om 6.00 uur tot vanavond 18.00 uur mogen we NIET buiten komen... helemaal niet, zelfs al zijn ze al gekomen voor die enquête ... Er mogen dus geen auto's rijden, alle winkels zijn toe, de luchthaven is voorzeker ook toe. Er is hier dus vandaag **verplicht platte rust..** niets anderswachten tot ze komen... Bij de maatregelen was er nog tekort aan dat we vanmorgen verplicht bij het opstaan het ecuadoraans volkslied moesten zingen... (grapje). De resultaten... : we zullen zien. Wordt vervolgd...

Een oproep:

EEN KLEINE OPROEP... MISSCHIEN VOOR DE KLEINE MENSJES...

Jullie weten allemaal dat er in Taporí een psycholoog werkt met de families, de kinderen en de jongeren die het moeilijk hebben: kinderen die niet goed studeren omdat ze veel mishandeld worden, jongeren die hun toevlucht gezocht hebben in goedkope drugs zoals lijm en contactcement, ouders die uit elkaar gaan en kinderen die op de dool geraken....

Voor deze begeleiding zou Franklin, zo heet de psycholoog, graag beschikken over een vijftigtal verschillende figuurtjes van Playmobil met kleine toebehorentjes. Al die popjes kunnen dan een hele familie of buurt of school voorstellen. Zo kunnen de kinderen spelend met die

playmobil®

poppetjes gemakkelijker vertellen wat er echt in hen omgaat, en de papa's en mama's voelen zich niet zo beschaamd om te vertellen via een poppetje dan dat ze dat rechtstreeks over zichzelf moeten doen...

Deze poppetjes zouden ook gebruikt worden in het dagcentrum voor de kindjes met een mentale handicap. Via die weg kunnen ook hun ouders bereikt worden.

Wie heeft ergens nog enkele poppetjes liggen... . Het zou voor ons heel fijn zijn om die hier te gebruiken. Wat u naar ons wil doorspelen mag afgegeven worden aan mijn ouders. Die zorgen ervoor dat een en ander in januari-februari 2002 bij ons terecht komt.

Heel hartelijk dank op voorhand...

Inge.

Van de praktijk naar de theorie:

VERDER STUDEREN....."DE MAESTRIA EN SALUD PUBLICA"

Zondag 11 november

Deze week was ik echt tevreden: woensdag waren ze mij vanuit de Katholieke Universiteit via de telefoon aan het zoeken. Maar toen ik terugbelde nam er in de namiddag niemand op... (er was niemand beschikbaar en dat ter ere van die fameuze classificatiewedstrijd van de ecuadoraanse nationale voetbalploeg voor de wereldbeker in Japan en Korea : het was hier de hele dag nogal een zottekotje hoor. Maar het belangrijkste is dat ze geplaatst zijn en dit voor de eerste keer in de geschiedenis. Saulo hoopt dat ze eens tegen België moeten spelen). Geen contact dus met de universiteit en ik maar gissen waarom ze mij nodig hadden (ik stelde me al iets slechts voor ivm met mijn diploma-erkenning). Uiteindelijk heb ik hen vrijdag toch kunnen bereiken. Het was Govert van Heusden, een Nederlandse dokter-lesgever aan de universiteit, samen met een andere dokter die ook in de opleiding volksgezondheidszorg werkt. Hun vraag? Of ik dinsdagvoormiddag gedurende tweemaal twee uur, telkens met een groepje van zeven bijna afgestudeerde studenten van de eerste lichting "Masters in Public Health", kon meezitten in een discussie over "intersectoriële samenwerking" (dus over het feit dat we in een basisgezondheidscentrum best niet alleen aan pure geneeskunde doen, maar een beetje verder en breder zien, zoals in Tapani in Pomasqui waar er ook psychologie, en voeding en revalidatie en ook rond opvoeding en scholing gewerkt wordt). Govert zei dat hij vindt dat zijn studenten veel te theoretisch denken, dat niets gebaseerd is op de dagdagelijkse werkelijkheid, en dat wij de enige zijn die zij kennen die daadwerkelijk intersectorieel in basiswerk bezig zijn... Ewel, ik was echt content, niet voor mijzelf (toch wel een beetje natuurlijk), maar vooral voor heel Tapani op zich : ER WORDT DUS ECHT MET ONS REKENING GEHOUDEN EN MEN ZIET ONS WERK DUS WEL EEN BEETJE ALS EEN FUNCTIONEREND VOORBEELD VAN IN-

TEGRALE WERKING... Ik was echt content, en vertelde het onmiddellijk aan Alicia. Goed nieuws dus... We gaan dinsdagmorgen naar de universiteit ipv naar Pomasqui waar we de consultaties verzet hebben naar de namiddag. Ik zou dus eerst in het kort ons werk moeten voorstellen en daarna antwoorden op de vragen van die mensen...

Zondag 18 november

En ik zou het nog vergeten : het verslag over die les op de universiteit. Het was goed, naar het schijnt. Eigenlijk moest ik van mijn kant uit vooral getuigen vanuit de pure werkelijkheid over ons "intersectorieel" werk, d.w.z. dat we niet alleen aan pure geneeskunde doen, maar ook werken rond voeding, psychologie, gehandicaptenzorg, scholing en opvoeding,...

Ik had voor mij twee keer een groepje van zeven studenten (bijna allemaal mensen ouder dan ik). De ene groep was bijna afgestudeerd aan de maestria, en de andere groep net begonnen. Het publiek vond ik heel divers : er zaten heel geïnteresseerde mensen in, die veel vragen stelden, met positieve kritiek en suggesties, maar er zaten ook andere in (zoals overal dus), zelfs een die twee uur heeft zitten slapen en een andere die na tien minuten ostentatief zijn boeken toedeed en zijn armen kruiste en het na nog vijf minuten voor bekeken hield en opstond en voortging zonder iets te zeggen... Maar goed, ons vaderke zou zeggen : het vat kan maar uitgeven wat er in zit... En ik deed dus voort met de wel geïnteresseerde mensen. Het was boeiend, ook voor mij en ik leerde een mevrouw kennen die werkt op de afdeling "gezondheidszorg" van de stad Quito. Zij vroeg me vooral waarom ik niet wil werken aan de creatie van gelijkaardige centra in heel Quito... en ze vroeg mijn telefoonnummer om eens af te spreken en ons te komen bezoeken... Dus, goed punt he... De inspanning loonde dus wel de moeite... En daarna sprak ik nog een tien minuutjes met Govert over een punt dat ik wil toevoegen aan de vergadering van de Belgische coöperatie die weer in december doorgaat . Als er een studie zal gemaakt worden door een internationale consultor (het zal m a a r

Er wordt dus echt met ons rekening gehouden en men ziet ons werk dus wel een beetje als een functionerend voorbeeld van integrale werking

Van de praktijk naar de theorie (vervolg)

500.000 befaasten kosten!), dan moet die meneer niet alleen gaan luisteren naar wat ze in de ministeries, v.z.w.'s, en andere instanties zeggen, maar moet hij ook eens gaan luisteren naar enkele gewone families. Indien nodig kan ik voor die families wel zorgen. Want ze hebben hier goed praten in Ecuador over democratie en participatie en representatie... , maar ik zie niet goed waar daadwerkelijk en eerlijk de gewone mensen uit de basis, ons families bijvoorbeeld, echt in het bestuur van het land vertegenwoordigd zijn... Het was ook een boeiend gesprekske

met Govert hierover en hij gaf me nog enkele wenken rond het aanbrengen van die idee waar hij overigens helemaal mee akkoord ging...

Dus, mijn voormiddagske op de unief was nuttig en interessant en het loonde de moeite. Omwille daarvan ga ik dan donderdag niet naar de receptie bij de ambassadeur ter ere van 15 november, koningsdag, want twee voormiddagen de consultatie opzeggen, zou toch wel teveel van het goede geweest zijn...

Bezoek je een Tapori-bibliotheekje in Zambiza of in Pomasqui, dan krijg je gegarandeerd van de aanwezigen een herinnering: op scheppapier waarop figuren en tekst gekleefd is bij middel van uitgesneden houtfineer of gedroogde bladeren, plaatsen de aanwezige kinderen hun naam. Eenvoudige dankbaarheid.

MeSP-21

Verder studeren

We kunnen al enkele jaren via de Vogel van Papier lezen over Inge's ervaringen in Pomasqui: de problematiek van de mensen aldaar die maar blijven ronddraaien in een cirkel zonder hoop op enig uitzicht tenzij.....een aanpak die verder gaat dan alleen maar het geneeskundige.....Daarom heeft zij haar centrum Tapori ook terecht de naam Centro de salud INTEGRAL gegeven....

Daaraan heeft zij nu ongeveer een acht jaar gewerkt en geleidelijk wordt het overgedragen in Ecuadoraanse handen....zij zal er nog blijven fungeren als dokter...de rest geleidelijk overlatend aan de zorg en verantwoordelijkheid van de medewerkers, dit onder de hoofdverantwoordelijkheid van Alicia.

En wat nu?????

Heel eenvoudig: de Tapori-idee uitdragen naar anderen.....

Daarvoor kiest Inge eerst voor een noodzakelijke tussenstap: een tweetal jaar halftijds werken in Pomasqui en halftijds studeren aan de universiteit in Quito: MeSP-21 De Maestria en Salud Publica met als ondertitel: "sistemas de salud para el siglo 21".

Aan de Pontificia Universidad Catolica del Ecuador werd een instituut voor Volksgezondheid opgericht (de ISP of Instituto de Salud Publica): het is ontstaan uit een akkoord tussen het Antwerps instituut voor Tropische Geneeskunde (jawél !) en de Universiteit. Het zou een dynamisch en open instituut moeten worden dat een antwoord biedt op de hervormingen van de gezondheidssector en de modernisering van de staat.

Die ISP biedt nu een postgraduaat aan (de Maestria en Salud Publica) met internationaal karakter: dieper ingaan op ideeën, methodes en materiaal waarmee problemen op het gebied van gezondheid en beleid binnen de gezondheidssector kunnen worden bestudeerd.

Men wil hooggekwalificeerde medewerkers vormen die gezondheidsdiensten en -systemen én een gezondheidspolitiek kunnen bedenken maar die ook hun ideeën in de praktijk kunnen omzetten.....

"Men wil hooggekwalificeerde medewerkers vormen die gezondheidsdiensten en -systemen én een gezondheidspolitiek kunnen bedenken maar die ook hun ideeën in de praktijk kunnen omzetten"

Inge heeft in haar verantwoording volgende doelstellingen vooropgezet:

1. Algemeen:

Vertrekkend van het ontwikkelen van een eerstelijnsgezondheidszorg, binnen de gezondheidszorg van Ecuador projecten en langetermijnprogramma's uitwerken, uitvoeren en opvolgen. Binnen het kader van sociale ontwikkeling blijven maar deelnemen aan uitwerken en formuleren van de te volgen politieke lijn op de verschillende niveaus van de gezondheidszorg. Meewerken aan de opleiding van studenten geneeskunde in materies zoals sociale geneeskunde en volksgezondheidszorg: introductie dus in de "echte" huisartsgeneeskunde. Onderzoek en studies uitvoeren die toelaten de organisatie en kwaliteit van de bestaande gezondheidsdiensten te verbeteren.

2. Specifiek:

De organisatie van het Centro de Salud Integral Tapori met de opgedane kennis versterken. Dit centrum als uitgangspunt en pilootproject gebruiken binnen het daadwerkelijk reëel maken van de decentralisatie van de gezondheidszorg, hoeksteen hedentendage in de politieke ontwikkeling van het land. Op technisch vakkundige en wetenschappelijk ondersteunde manier kunnen bijdragen tot de kwalitatieve verbetering van de gezondheidszorg voor de heel specifieke en vergeten bevolkingsgroepen namelijk de mindervaliden en de families in extreme armoede en dit naar het denken en handelen van de Vierdewereldbeweging.

De inhoud van de cursus? Een stukje voor het volgend nummer.

Je vindt trouwens van alles terug op het web over die cursus. En er wordt ook verwezen naar praktijklessen in Tapori: "Pasantías en Areas de salud demostrativas del Proyecto de Atención Primaria de Salud de la Cooperación Belga."

Zie maar zelf op:

http://www.puce.edu.ec/Postgrados/MeSP21/maestria_salud.htm

ONCE DE FEBRERO Y ESPEJO... WHAT'S IN A NAME....

Zoals jullie al wel weten wonen we sinds een jaar in ons nieuwe huis... in de straat "once de febrero y Espejo", (Betekent eigenlijk: op de hoek van "elfde februari" en "Espejo"), zonder nummer... Ons huis staat op de hoek van die twee straten, vandaar de samengestelde naam... En we hebben geen huisnummer. Dat is hier zo niet de gewoonte in Zambiza. Het straatje is ook maar een hobbelig aardewegje... geen huisnummer waardig... Maar de naam ervan is toch wel iluster en vol betekenis en historie... Vandaar dit geschrijfselke...

Once de febrero 1584... is de officiële datum van de stichting van Zambiza door de spanjaarden en is een van de eerste spaanse nederzettingen in Ecuador. Er woonden sinds vele jaren groepen indigenas die in dat jaar overmeesterd werden door de spaanse kolonie. In het dorpje zijn er, buiten de overduidelijke smeltkroes van indigenas die nog quichua spreken en mestiezen en spaanse mensen op zich al, ook nog enkele gebouwen die daar getuige van zijn: In het park staat een gebouw dat "el obraje" noemt. In dat huis waren de gevangen genomen en onderworpen indigenas tewerkgesteld als slaven aan de weefgetouwen en spinnewielen. Het kleine kerkje in spaanse stijl met als beschermheilige San Miguel (aartsengel Michael) is elk jaar in september het centrum van een groot feest ter ere van hem... Nochtans zijn de meeste dansers op die feesten gekleed in traditionele indigenafiguren en zijn alle rituelen een mengeling van spaans-katholieke tradities en oude indigenagebruiken... Een mooie en rijke vermenging van twee verschillende culturen die anderzijds ook nu nog zoveel haat, racisme en onrecht met zich meebrengt...

En **Espejo** was een bekende man hier in Ecuador. Zijn volledige naam was "Eugenio de Santa Cruz y Espejo", een naam die eigenlijk zijn echte naam niet was, daar zijn ouders van heel lage sociale afkomst waren en dit voor hoogstaande invloedrijke mensen niet kon... of toch op zijn minst niet mocht geweten zijn want het was beschamend om van indigena-afkomst te zijn. Vandaar dat de spanjaarden hem een mooie spaanse en heel katholieke naam gaven. Zijn vader was een indiaan en zijn moeder een vrijgelaten slavine die voorouders had in Spanje. Hij leefde in de tweede helft van de achttiende eeuw, toen Ecuador nog een kolonie was van Spanje, maar toen hier ook de verlichting aanbrak en het begin van het

vrijheidsideaal van Ecuador begon op te bloeien. Hij studeerde voor dokter en behaalde daarna ook nog een diploma van canoniek en burgerlijk recht. Met zijn uiterst scherpe en kritieke geest bracht hij telkens weer opnieuw aan dat de gezondheidsproblemen van de mensen wortelen in de sociale en culturele problemen van het land, namelijk de onwetendheid van de mensen, de gebrekkige sanitaire voorzieningen, de slechte medische opleiding en het onderwijs in het algemeen... Door zijn felle kritiek werd hij echter aangehouden en voor korte tijd opgesloten door de overheid. Bij gebrek aan bewijzen kwam hij echter snel weer vrij en week uit naar Bogota-Colombia. Daar was meer openheid voor zijn ideeën en samen met enkele nieuwe jonge intellectuelen richtte hij de "Sociedad Patriótica" op, een groepering ter bevordering van de vooruitgang van Quito. Hij keerde terug naar Ecuador en begon heel veel te schrijven. Er kwam zelfs een krant uit, maar door het teveel aan kritiek werd dit niet genomen door de spaanse kroon. Hij werd beschuldigd van subversieve daden en opnieuw aangehouden en opgesloten. Hij werd ziek in de gevangenis en stierf er op 48-jarige leeftijd. Zijn strijd voor de hervorming van de maatschappij hielp uiteindelijk toch leiden tot de onafhankelijkheid van Ecuador in 1830. Nu is er nog steeds een groot staatshospitaal in Quito naar hem genoemd...

Nu zijn we 417 en 171 jaar verder.. en ik blijf denken : De geschiedenis herhaalt zich telkens opnieuw...? Of zijn we zo getekend door de geschiedenis dat we er nog steeds niet buiten kunnen, en alleen maar het slechte benadrukken... De kloof tussen indigenas en spanjaarden, zwarte slaven en mestiezen blijft bestaan. De sociale, culturele, politieke en economische situatie is er blijkbaar nog niet op verbeterd. Nochtans zijn er zoveel mooie en rijke dingen in de geschiedenis en cultuur van alle mensengroepen...

Toen Saulo en ik elkaar trouw beloofden op 14 december 1996 was dat toch een van onze goede voornemens : Het mooie en rijke van beide culturen trachten samen te brengen.. en dat is wat we nu nog steeds proberen te doen in de "Calle 11 de febrero y Espejo in Zambiza... en ... het gaat goed met ons.... "

"Nu zijn we 417 en 171 jaar verder.. en ik blijf denken : De geschiedenis herhaalt zich telkens opnieuw...? "

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@village.uunet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Per brief/post

Inge Debrouwere—Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
C/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
debrimge@uio.satnet.net

Maar denk eraan: in Ecuador is het tijdens onze zomertijd 7 uur vroeger dan bij ons en in de wintertijd 6 uur vroeger. 's avonds laat bellen is dus het beste.

Let wel: frankeren als Belgisch posttarief (post via de ambassades)

Alleen brieven !! Andere zaken worden verzonden, maar aan U gefactureerd aan 800 Bef.. Als U dit toch wil doen: vermeldt dan op het pakje: "port aan afzender aan te rekenen". U ontvangt dan een factuur.

Websites:

<http://fly.to/vogelvanpapier>
<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 1000 Bef of 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

— Via Kontinenten:

000-0718676-03

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermeldt: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermeldt: Project Tapori

AANDACHT !!!

**In het vorig nummer stond
het nieuw telefoonnummer
verkeerd afgedrukt.**

Daarom nog eens:

oud: 00 59 32 88 62 29

Nieuw: 00 59 32 288 62 29

Een zalig Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar voor iedereen.

